

Sygn. akt IV Ka 694/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Lech Mużyło (spr.)
Sędziowie	SO Andrzej Grochmal SO Włodzimierz Przysługowski
Protokolant	stażysta Antonina Kubiena

przy udziale Bożeny Ławrowskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Legnicy

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2013 r.

sprawy **P. S. (S.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie

z dnia 17 października 2012 r. sygn. akt II K 131/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego P. S. przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lubinie.

Sygn. akt IV Ka 694/12

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Lubinie wyrokiem z dnia 17 października 2012 roku uznał oskarżonego P. S. za winnego tego, że w styczniu 2009 r. w L. nakłaniał B. O. do złożenia fałszywych zeznań w toku postępowania przygotowawczego sygn. akt 1 Ds 16/09 na okoliczność utrudniania porządkowania przez niego lokalu znajdującego się przy ul. (...) w L. w 2008 r. przez właścicielkę B. B., na okoliczność rozmowy z w/w, a także na okoliczność propozycji montażu drzwi wejściowych jaką miał otrzymać od B. B., tj. za przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

Na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego P. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wymierzył mu opłatę w kwocie 150 złotych.

Wyrok ten zaskarżył apelacją obrońca oskarżonego.

Apelacja zarzucała obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci:

- art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. - polegającą nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności przedmiotowej sprawy, wskutek nie uwzględnienia zasadnych wniosków dowodowych obrony i zaniechanie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków M. K., M. S. i J. M., pomimo iż osoby te - w kontekście wyjaśnień oskarżonego - posiadać mogą istotne informacje w zakresie czynu będących przedmiotem niniejszego postępowania, w konsekwencji czego nie wyjaśniono wszystkich istotnych okoliczności niniejszej sprawy;

- art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającą na zaniechaniu przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżanego wyroku ustosunkowania się do dowodu w postaci zeznań świadka D. D., wskutek czego uzasadnienie apelowanego wyroku nie zawiera koniecznych i obligatoryjnych elementów, wskazanych przez przepis art. 424 § 1 k.p.k.

i wносиła o uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lubinie, jako Sądowi i instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Istotnie Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę nie wyjaśnił wszystkich jej okoliczności – co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

W szczególności trafnie podnosi skarżący, że trudno zaakceptować oddalenie wniosku dowodowego w przedmiocie przesłuchania w charakterze świadków trzech osób mimo, że ich zeznania mogłyby w sposób istotny poszerzyć materiał dowodowy, co nie jest obojętne z punktu widzenia realizacji prawa do obrony oskarżonego.

Należy bowiem podkreślić, że oskarżony stanowczo zaprzeczał, by nakłaniał B. O. do składania nieprawdziwych zeznań, utrzymując przy tym, iż to co przekazał świadek O. w trakcie pierwszego przesłuchania opiera się na zaistniałych faktach i zdarzeniach.

Wyjaśnienia oskarżonego nie są przy tym pozbawione podstaw albowiem bezspornym jest, że w 2008 r. oskarżony miał kłopoty z odzyskaniem swojego mienia, które pozostało w wynajmowanym przez niego lokalu należącym do B. B..

Nie wnikając rzecz jasna w zasadność pretensji jakie zgłaszał oskarżony w tym zakresie zebrany materiał dowodowy zdaje się potwierdzać, że B. B. uniemożliwiła mu wejście do tego lokalu, jak też zadysponowała częścią pozostawionej tam tzw. stolarki okiennej i drzwiowej.

Okoliczności te wynikają nie tylko z wyjaśnień samego oskarżonego P. S., ale także z akt sprawy sygn. II K 88/10 Sądu Rejonowego w Lubinie, a przede wszystkim z zeznań świadka D. D. – policjanta, który na prośbę oskarżonego podejmował interwencję w celu odzyskania rzeczy zatrzymanych przez B. B. (k – 179).

Okoliczności te pozostają o tyle istotne, że w sposób nie budzący wątpliwości potwierdzają co do zasady istnienie konfliktu między oskarżonym a B. B. na tle umożliwienia dostępu do lokalu i zabrania stamtąd należących do oskarżonego stolarki.

Bezspornym również jest, że B. O. w tym czasie był pracownikiem oskarżonego, wiedział o tym konflikcie i nie jest wykluczone, że tak jak wyjaśnia to oskarżony mógł na jego polecenie podejmować działania zmierzające do odzyskania pozostawionych w lokalu rzeczy.

W tym kontekście należało więc z dużo większą starannością, aniżeli uczynił to Sąd Rejonowy, oceniać zasadność złożonego przez obrońcę oskarżonego wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadków trzech osób na okoliczność problemów jakie miał oskarżony w relacjach z właścicielką lokalu B. B. (k – 169).

Dowody z zeznań tych świadków niewątpliwie w sposób istotny mogły uzupełnić materiał dowodowy, co ułatwiłoby ocenę wiarygodności z jednej strony wyjaśnień oskarżonego z drugiej zaś świadka B. O..

W sprawie tej bowiem istnieje jeszcze dodatkowy aspekt na co nie zwrócił uwagi Sąd Rejonowy.

Chodzi mianowicie o fakt zaistnienia między oskarżonym a świadkiem B. O. konfliktu na tle wzajemnych rozliczeń. Konflikt ten wystąpił jeszcze w 2009 r., zaś (o czym należy pamiętać) B. O. odwołał swoje pierwotne zeznania na rozprawie sądowej w dniu 27.04.2010 r.

Kwestię tę podnosi w swoich wyjaśnieniach oskarżony i na tle zebranych dotychczas dowodów nie można jej bagatelizować – zwłaszcza, że oskarżony odzyskał należące do niego a zatrzymane przez świadka O. samochody dopiero 14.10.2009 r. i to wskutek interwencji policji, a także zgłoszenia tego faktu organom ścigania (postępowanie sygn. akt 4 Ds 54/2009 Prokuratury Rejonowej w Poznaniu).

Rzecz jasna okoliczność ta sama w sobie nie może przesądzić oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, tym niemniej należy pamiętać, iż wpisuje się w pewien logiczny ciąg, który zdaniem oskarżonego spowodował określoną postawę B. O. jako świadka w sprawie sygn. akt

II K 88/10 Sądu Rejonowego w Lubinie, doprowadzając w konsekwencji do obciążenia oskarżonego zarzutem, który jest przedmiotem niniejszej sprawy.

Dostrzegając powyższe okoliczności oczywistym jest iż nie można tracić z pola widzenia faktu niejako samooskarżenia się B. O. czego konsekwencją był skazujący go wyrok o czyn z art. 233 § 1 k.k. w sprawie II K 2436/11 Sądu Rejonowego w Lubinie.

Okoliczność ta aczkolwiek doniosła nie może być jednak oceniana w oderwaniu od tych wszystkich wątpliwości jakie powołano w treści niniejszego uzasadnienia, zwłaszcza, że wyjaśnienia oskarżonego, który te wątpliwości podnosił znajdują wsparcie przynajmniej w części zebranego dotychczas materiału dowodowego.

W tym sensie koniecznym wręcz było przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków, który Sąd Rejonowy oddalił przyjmując, że okoliczność, która ma być udowodniona nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Oddalenie tego wniosku dowodowego należy traktować w kategoriach rażącego naruszenia prawa procesowego mającego wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Należy wszak przypomnieć, że Sąd Najwyższy wielokrotnie zajmował się problematyką oddalenia wniosku dowodowego, a wymowa orzecznictwa w tym zakresie pozostaje bardzo rygorystyczna. Między innymi wielokrotnie podkreślano, iż możliwość ustalenia, że „okoliczność, która ma być udowodniona nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy” dopuszcza się wyłącznie w wyjątkowych wypadkach pozwalających przyjąć bez żadnych wątpliwości, iż teza dowodowa dotyczy okoliczności całkowicie ubocznej i nie mającej żadnego związku z czynem oskarżonego, a więc pozbawionej –

w konsekwencji – wpływu na treść rozstrzygnięcia (tak między innymi wyrok SN z 20.02.2002 r. Lex nr 53049, także wyroki SN z 27.07.1977 r., OSNKW 1978 nr 1 poz. 11, wyrok SN z 26.04.1989 r. OSNPG 1989, nr 10 poz. 110, wyrok SN z 8.01.2003 r. Lex nr 75372).

W niniejszej sprawie, co wydaje się oczywiste sytuacja taka nie zachodzi a przekonanie, że zeznania zawnioskowanych przez obrońcę oskarżonego świadków nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostaje nietrafione.

W konsekwencji uznając zarzut apelacji za uzasadniony zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Przy ponownym rozpoznaniu Sąd Rejonowy przeprowadzi dowód z zeznań świadków (k – 169), dowód ten skonfrontuje z pozostałym materiałem i dopiero wyda stosowne rozstrzygnięcie.

W zakresie dotychczas przeprowadzonych dowodów Sąd Rejonowy może skorzystać z możliwości jakie daje art. 442 § 2 k.p.k.